

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 sierpnia 2009 r. — Mensch und Natur AG przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-327/09)

(2009/C 282/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mensch und Natur AG

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 249 akapit czwarty WE stoi na przeszkodzie takiej interpretacji decyzji Komisji skierowanej zgodnie z jej brzmieniem do określonego adresata, że wiąże ona również innych przedsiębiorców, którzy z punktu widzenia kontekstu i celu decyzji powinni być traktowani w jednaki sposób?
- 2) Czy decyzja Komisji z dnia 22 lutego 2000 r. o odmowie dopuszczenia „Stevia rebaudiana Bertoni: rośliny i suszone liście” jako nowej żywności i nowych składników żywności (2000/196/WE⁽¹⁾), stanowiąca w art. 1, że „Stevia rebaudiana Bertoni: rośliny i suszone liście” jako nowa żywność i nowe składniki żywności nie są dopuszczone we Wspólnocie, wiąże również stronę skarżącą, która obecnie wprowadza do obrotu we Wspólnocie „Stevia rebaudiana Bertoni: rośliny i suszone liście”?

(¹) Decyzja Komisji z dnia 22 lutego 2000 r. o odmowie dopuszczenia „Stevia rebaudiana Bertoni: rośliny i suszone liście” jako nowej żywności i nowych składników żywności w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument C(2000) 77]; Dz. U. L 61, s. 4.

Odwołanie wniesione w dniu 24 sierpnia 2009 r. przez Rzeczpospolitą Polską, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 czerwca 2009 r. w sprawie T-257/04 Polska przeciwko Komisji

(Sprawa C-335/09 P)

(2009/C 282/39)

Język postępowania: polski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Druka strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie T-257/04Polska przeciwko Komisji,
- stwierdzenie nieważności artykułu 3 oraz artykułu 4 ust. 3 i ust. 5 ósmetiret rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji⁽¹⁾, zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r.⁽²⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r.⁽³⁾,

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz przed Trybunałem Sprawiedliwości,
- rozpoznanie odwołania przez Wielką Izbę.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok stwierdza, że w odniesieniu do rozporządzenia nr 1972/2003 skarga została wniesiona po terminie i należy ją odrzucić jako niedopuszczalną (pkt 32-63 zaskarżonego wyroku):

- zarzut błędnej wykładni rozporządzenia Rady EWG nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽⁴⁾ oraz Traktatu o Przystąpieniu poprzez ustalenie, że termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1972/2003 rozpoczął bieg z dniem publikacji tego rozporządzenia w językach urzędowych Wspólnoty Piętnastu, a więc przed zakończeniem publikacji w językach urzędowych rozszerzonej Wspólnoty,
- zarzut błędnej wykładni art. 230 czwarty akapit WE poprzez ustalenie, że Rzeczpospolita Polska mogła skutecznie wnieść skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1972/2003 przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, działając na podstawie tego przepisu jako osoba prawna,
- naruszenia zasady wspólnoty prawa i zasady skutecznej ochrony sądowej poprzez pozbawienie Rzeczypospolitej Polskiej prawa do poddania sądowej kontroli legalności rozporządzenia nr 1972/2003, pomimo że rozporządzenie to było skierowane do Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego,

— naruszenia zasady solidarności i zasady dobrej wiary poprzez pozbawienie Rzeczypospolitej Polskiej prawa do poddania sądowej kontroli legalności aktu bezprawnie zmieniającego warunki przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej oraz naruszającego równowagę praw i obowiązków wynikających z przynależności do Wspólnoty,

— naruszenia procedury w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji poprzez nierozpoznanie argumentów Rzeczypospolitej Polskiej dotyczących naruszenia zasady solidarności i zasady dobrej wiary oraz brak wystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Po drugie, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok oddala żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 735/2004 w części poddającej siedem kategorii produktów pochodzących z Rzeczypospolitej Polskiej środkowi przewidzianemu w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 (pkt 80-136 zaskarżonego wyroku):

— naruszenia art. 41 Aktu Przystąpienia i zasady proporcjonalności poprzez ustalenie, że wysokość opłaty przewidzianej w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 była odpowiednia i niezbędna do realizacji celów spornego środka przejściowego, pomimo że opłata w wysokości różnicy stawek celnych była wystarczająca dla zapobieżenia spekulacji i neutralizacji zysków spekulacyjnych, pomimo że opłata w wyższej wysokości nie mogła przyczynić się do realizacji celów zapobiegawczych ze względu na datę jej ustanowienia (11 dni przed dniem przystąpienia) oraz pomimo braku związku pomiędzy wysokością ustanowionej opłaty a jej domniemanymi celami,

— naruszenia zasady niedyskryminacji poprzez ustalenie, że wysokość opłaty przewidzianej w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 była określona na podstawie obiektywnych kryteriów różnicowania.

Po trzecie, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok oddala żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 735/2004 w części dodającej siedem kategorii produktów pochodzących z Rzeczypospolitej Polskiej do wykazu produktów zawartego w art. 4 ust. 5 ósme *tiret* rozporządzenia nr 1972/2003 (pkt 137-160 zaskarżonego wyroku):

— naruszenia art. 41 Aktu Przystąpienia i zasady proporcjonalności poprzez ustalenie, że objęcie opłatami przewidzianymi w art. 4 rozporządzenia nr 1972/2003 produktów, dla których przed przystąpieniem stawki przywózowe obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej były wyższe lub równe

stawkom przywózowym obowiązującym we Wspólnocie, było niezbędne dla realizacji celów środków przewidzianych w tym rozporządzeniu.

Po czwarte, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok oddala żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 735/2004 w części poddającej siedem kategorii produktów pochodzących z Rzeczypospolitej Polskiej środkowi przewidzianemu w art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 (pkt 161-249 zaskarżonego wyroku):

— naruszenia prawa wspólnotowego, tj. błędnej wykładni art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003, błędnej wykładni art. 41 Aktu Przystąpienia i naruszenia zasady hierarchii norm prawnych poprzez ustalenie, że art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 był niezbędny dla zachowania skuteczności art. 4 tego rozporządzenia i mógł zostać przyjęty na podstawie art. 41 Aktu Przystąpienia jako odstępstwo od postanowień tego Aktu,

— naruszenia art. 253 WE poprzez ustalenie, że uzasadnienie zaskarżonego środka przejściowego było wystarczające,

— naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów poprzez ustalenie, że środki przejściowe przyjęte na podstawie art. 41 Aktu Przystąpienia nie podlegają ocenie pod względem zgodności z art. 25 WE,

— naruszenia zasady niedyskryminacji poprzez uznanie za obiektywnie usprawiedliwione zróżnicowanego traktowania przedsiębiorców z Rzeczypospolitej Polskiej i przedsiębiorców z państw Wspólnoty Piętnastu, polegającego na obciążeniu produktów objętych w dniu przystąpienia reżimem zawieszającym, które przed przystąpieniem były w swobodnym obrocie w Rzeczypospolitej Polskiej, należnością przywózową *erga omnes* oraz na zwolnieniu z tej należności takich samych produktów, które przed przystąpieniem były w swobodnym obrocie we Wspólnocie Piętnastu i w odniesieniu do których nie ubiegano się o refundację wywozową,

— naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań poprzez ustalenie, że Wspólnota nie stworzyła sytuacji, która mogłaby budzić uzasadnione oczekiwania polskich przedsiębiorców.

(1) Dz. U. L 293; str. 3; Polskie wydanie specjalne Rozdział 3 Tom 40 str. 474

(2) Dz. U. L 39; str. 13; Polskie wydanie specjalne Rozdział 3, Tom 42 str. 442

(3) Dz. U. L 114; str. 13; Polskie wydanie specjalne Rozdział 3, Tom 44 str. 111

(4) Dz. Urz. L 17, 6.10.1958, str.385; Polskie wydanie specjalne, Rozdział 1, Tom 1, str. 3